

AŞIKLAR SEVGİLİNİN ÖLDÜRDÜKLERİDİR

İSA AKGÜL'ÜN KÖŞE YAZISI

Yeryüzünün ve evrenin yaratılmasının temelinde, özünde aşk vardır.

Varlıkların görülen aleme sunulması, "Aşık olanın", her bakımdan rahatı ve huzuru içindir. Her var edilenin, sevgisini, gönlün altın tabakları üzerinde, renklerini gizemli değişimlerle yansıtan fincanla, sevda şerbetini ikram edeceği Gül'ün olması da fıtratın gereğidir.

Güllerin gülü öyle bir Gül'dür ki, beraber olanlar, kendine ait yitirdiği aslını bulmuş, ruhun renklenmesini sağlayan öze ulaşmış, ufuktaki hedefiyle birlikte olmasını engelleyen perdelerin şifresini çözmüştür. Gönlün olgunlaşmasında etkili olan meziyetlerin kaynağına kavuşmuş, derece ve mertebesini dillere onaylatmıştır.

Bülbülün dikenlerle olan mücadelesinde, teninden damlayan al renkli kanlar, şiirli feryatlarına yansımıştır. Yüreğin nağmeleri, dilin nağmelerinden çok farklıdır ama dilin kelimeleri kulaklarda yankı bulmaktadır.

Kelebekler; sevdasından eriyip, aşığını, rahat uçup bulabilmek için ağırlığını yitirmiş, aşkının harika desenlerini kanatlarına işleyerek farkını ortaya koymuş, meramını sessiz kelimelerle sunmuştur.

Kil; gül ile olan kısa birlikteliğinde, misk ve amber kokusunu, farkına varmadan kendi benliğinde bulmuş, sevincinden, kendi rengini istemeden kaybederek yeni rengini elde etmiştir.

Güneş; sevdasının hararetinden, sadrındaki kül edicileri, patlayarak, görmemek için kendinden çok uzaklara atmıştır. Belli noktada dururken, sızılarının dinmesinin tiryakını, dönmede bularak parlaklığına kavuşmuştur.

Ay; gülünün varlığını temaşa etmesini engelleyen, ışınlarını çekerek, kendisine karanlığı gönderen güneşe kızıp, sevdasının paklığının hakiki olduğunu, ziyasıyla ortaya sunarak aydınlık rengine bürünmüştür.

Aşkından her gün ayrı bir görünüme kavuşmuştur.

Göz; görmesi gerekeni görmek arzusuyla tutuşurken, göremediği anlarda çıraya narken, kendisinin yitikleşmesini düşünen yayın fırlattığı

oklardan, göz kapağını indirerek korunmak istememiştir. Bir an bile görememek

korkusuyla sakınmamış, böylece sevdasının samimiyetini, içtenliğini haykırmıştır. Herkesin görme şansına sahip olamadıklarını görme ödülüne ulaşmış, acılarını yaş torbasında biriktirmiş, heyecanını irisin ferinin parlaklığına aksettirmiştir.

Dil; aşk narıyla kavrularak melekelerini yitirmiştir.

Hareketli olmasını sağlayan konuşma noktalarını, çekemeyen halatlar, sevda yüklü kelimeleri cümleler halinde dillendirmesin diye direklerle masum sicimlerle bağlamıştır. Gönül diliyle kalpten kalbe köprü kurarak, nefesle yemek arasındaki etkili durakta can bekçiliğine kavuşmuştur.

Ağaç; yarının rengi

solmasın, teni sararmasın, kıskanç ışınlara bedenini yakmasın, gönlü kırılmasın, umutları yitirilmesin diye dal ve yeşil yapraklarını gölgelik yapmıştır.

Kavuşması gerekene kavuşamayınca, süsü, güzelliği olan yeşil yapraklarının, sarıya bürünerek üzerinden birer birer düşmesine aldırış etmemiş, sevdası uğruna kar kristallerinden oluşan kefeni canlı iken giymiştir.

Canlı cansız ne varsa hepsi Gül'e aşıktır. Hiç birisi de olan aşkını söyleyemez.

Her aşık, kendini maşukunda kaybettiğinden, onun varlığı

kendini sardığından, kendini onda yok olmuş olarak düşündüğünden, kendisinin diriliğini,

canlılığını kabul etmez. Bu nedenle Sa'di diyor ki; " Aşıklar, sevgilinin öldürdükleridir. Öldürülenlerden ses çıkmaz."

Hiç Hakk Gül'üne aşık oldunuz mu?